

Arrest

nr. 340 863 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 3 mei 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven.

1.2. Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, voor de duur van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Deinze/Zulte/Lievegem op 03.05.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

naam: D.

voornaam: M.

geboortedatum: 01.08.1989

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Mali

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.05.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door de sociale inspectiedienst).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij familie in België te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart vrienden te hebben in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 340 862 van 10 februari 2026.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste en tweede middel luiden als volgt:

"3.1 Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Vooreerst is verweerder op de hoogte van het verblijfsrecht van verzoeker in Italië – dit blijkt uit het uitwijzingsbevel van 03.05.2024.

Toch meent de overheid om een inreisverbod te moeten opleggen voor een periode van 2 jaar voor het volledige Schengengrondgebied.

Dit getuigt van een onzorgvuldig handelen van de overheid en zorgt temeer bij verzoeker voor consternatie.

3.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is verder ook niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is letterlijk "copy & paste".

Alleen al om die redenen kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering.

Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

4.

Bovendien, baseert verweerder zich in het oordeel dat verzoeker niet getwijfeld heeft om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, enkel op één inspectieverslag.

Gelet op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen meent de overheid dat een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is.

De overheid baseert zich in haar oordeel op zogenaamd één inspectieverslag.

Verzoeker heeft dit PV nooit gezien en verzoekt aan de overheid om dit bij te brengen.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het is bovendien niet duidelijk wat het vervolg is van voormeld PV.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. Zij lijkt zich enkel gebaseerd te hebben op één PV.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht.

De overheid toont niet aan dat zij het gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht:

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

Het eerste middel is gegrond.

3.2. Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Verweerder is op de hoogte van het verblijfsrecht van verzoeker in Italië – dit blijkt uit het uitwijzingsbevel van 03.05.2024.

Verweerder heeft dus kennis van zaken en toch meent de overheid om een inreisverbod te moeten opleggen voor een periode van 2 jaar voor het volledige Schengengrondgebied.

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 2 jaar opgelegd omdat verzoeker niet getwijfeld zou hebben om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken.

Verweerder baseert zich in zijn oordeel op enkel één inspectieverslag.

Gelet op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen meent de overheid dat een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 2 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit ene inspectieverslag dat bovendien niet eens wordt bijgebracht en waarvan ook niet duidelijk is welk vervolg het heeft gekend.

Er is in deze geen sprake van een aangetoonde schending van de openbare orde.

Bovendien heeft verweerder de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht.

Verzoeker heeft hier immers familie.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 2 jaar proportioneel en redelijk zou zijn.

Het tweede middel is gegrond."

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld.

2.2.1. Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij op de hoogte is van zijn verblijfsrecht in Italië en toch meent een inreisverbod te moeten opleggen voor het volledige Schengengrondgebied, leest hij de bestreden beslissing onvolledig. Er wordt namelijk uitdrukkelijk gesteld : "Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België". Aangezien, zoals verzoeker terecht stelt, in het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd afgeleverd uitdrukkelijk werd gesteld dat hij een verblijfsrecht heeft in Italië, geldt het huidige inreisverbod dus enkel voor België.

2.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat het inreisverbod niets meer of minder is dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat, zelfs indien dat het geval zou zijn, het aan verzoeker toekomt om met concrete argumenten aan te tonen waarom de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn in het licht van de relevante bepalingen.

2.2.3. Het bestreden inreisverbod is gestoeld op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Luidens deze bepaling gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Waar verzoeker doet uitschijnen dat een inreisverbod alleen kan worden opgelegd wanneer er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen, kan hij dus niet worden bijgetreden. Wél blijkt uit artikel 74/11, §1, eerste lid dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

2.2.4. De verwerende partij heeft, voor het bepalen van de duur van het inreisverbod van twee jaar, erop gewezen dat verzoeker geen arbeidskaart of single permit bezit, en dat hij niet heeft getwijfeld om zonder de vereiste machtiging te werken. Er wordt verwezen naar een PV dat is opgemaakt door de sociale inspectiedienst.

Verzoeker betoogt dat hij dit PV nooit heeft gezien en verzoekt de verwerende partij om dit bij te brengen. De Raad stelt vast dat het PV zich in het administratief dossier bevindt, en dat het door de verwerende partij ook nog eens bij de nota werd gevoegd. Uit het PV blijkt dat een kopie ervan op vraag van verzoeker aan hem werd overgemaakt via Whatsapp. Met andere woorden: verzoeker kon de inhoud van het PV kennen.

Uit het PV van de sociale inspectie blijkt dat verzoeker uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over zijn werkzaamheden in de horecazaak. Het lijkt dus geen twijfel dat hij er aan het werk was. Verder blijkt uit niets dat verkeerdelijk zou zijn vastgesteld dat hij geen arbeidskaart of single permit bezit, zodat redelijkerwijze niet kan worden betwist dat hij zonder de vereiste machtiging aan het werk was. Verzoekers argument dat de verwerende partij zich niet enkel en alleen kon baseren op dit ene inspectieverslag waarvan niet duidelijk is welk vervolg het heeft gekend doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Verder valt niet in te zien waarop verzoeker doelt waar hij stelt dat zijn huidige gedrag niet werd nagegaan of in rekening gebracht.

2.2.5. Verzoeker stelt tot slot dat hij familie heeft in België en dat de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet of minstens onvoldoende werd onderzocht.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker heeft verklaard familie te hebben in België, zonder enige verdere verduidelijking. De verwerende partij heeft ook nog gewezen op het feit dat geen aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Verzoeker betwist dit niet, en geeft ook in zijn verzoekschrift geen verdere informatie over de familieleden die hij in België zou hebben, wat hun identiteit en hun verblijfsstatus is en wat de aard van de familieband zou zijn. Verzoeker vergenoegt zich dus met blote beweringen die geen afbreuk doen aan hetgeen hierover in de bestreden beslissing werd gesteld. Hij toont dus niet aan dat hij in België familieleden heeft en dat die familieband ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

2.2.6. Alle elementen van de bestreden beslissing samengenomen maken duidelijk waarom de verwerende partij in verzoekers geval heeft geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Waar verzoeker nog betoogt dat nergens wordt gesteld waarom dit inreisverbod proportioneel en redelijk zou zijn, komt het aan hem toe om *in concreto* aan te tonen waarom dat niet het geval is. Ook op dit vlak houdt hij er het zwijgen toe. De Raad kan niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de

duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.2.7. Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM.

2.2.8. De beide middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS